Р Е Ш Е Н И Е
№ 2776

гр. София, 25.04.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **X КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 28.03.2014 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова
ЧЛЕНОВЕ: Мария Николова
Весела Андонова

при участието на секретаря Красимира Савова и при участието на прокурора Ютеров, като разгледа дело номер **2026** по описа за **2014** година докладвано от съдия Мария Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на [фирма], чрез процесуалния си представител, срещу решение от 12.01.2014 г., постановено по НАХД № 7716 по описа за 2013 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 18 – ти състав. С обжалваното решение СРС, 18 – ти състав е потвърдил наказателно постановление (НП) № 22-2204628 от 24.09.2012 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – С., с което на касатора, в качеството му на работодател, е наложено административно наказание – „имуществена санкция“, в размер на 1500 лева, на основание чл. 416, ал. 5, във вр. с чл. 414, ал. 1 КТ, за нарушение на чл. 138, ал. 1 от същия закон.

Наведените касационни основания са за постановяване на решението при противоречие с материалния закон - отменително основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 НПК. Посочва се, че актът за установяване на административно нарушение е съставен от некомпетентен орган. Нарушена е нормата на чл. 52, ал. 1 ЗАНН. Моли съда да отмени изцяло решението на СРС и да постанови друго по съществото на спора, като отмени НП.

Ответникът по жалбата – Дирекция „Инспекция по труда” – С., чрез процесуалния си

представител, оспорва жалбата и моли да се остави в сила решението на районния съд. Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност и недоказаност на касационната жалба и с оглед на това моли тя да бъде оставена без уважение, както и да се остави в сила решението на СРС.

Административен съд София – град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е допустима, предвид обстоятелствата, че е подадена от активно легитимирано лице, в законоустановения 14-дневен срок от съобщаването му на обжалваното съдебно решение.

Разгледана по същество, същата се явява неоснователна.

Като извърши служебно проверка, на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от СРС, съгласно чл. 220 АПК, настоящият съдебен състав намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка съдът съобрази и това, че същото е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

За да постанови решението си, районният съд е извършил проверка на издадения АУАН и НП. Описал е фактическата обстановка и въз основа на какви доказателства е изяснена същата. Приел е, че на 11.06.2012 г. в [населено място], [фирма], в качеството му на работодател, сключило индивидуален трудов договор № 17 с работника Г. И. Т.. Със същия било определено непълно работно време - 4 часа, седмично 20 часа, при условията на сумирано отчитане на работното време, със срок на отчитане 2 месеца. При извършена проверка от служители при Дирекция „Инспекция по труда“ – С., било констатирано, че в посочения трудов договор работодателят не е определил разпределение на работното време на лицето. На проверяващите не били предоставени съответните графици за работа за отчетения период, тъй като те били при счетоводителя на дружеството. За установеното бил съставен АУАН № 22-2204628/29.06.2012 г., като процесното деяние било квалифицирано като нарушение на чл. 138, ал. 1 КТ. Въз основа на така съставения АУАН е издадено атакуваното НП.

Настоящият съдебен състав възприема фактическата обстановка, описана от въззивния съд, като същата е установена с оглед събраните по делото доказателства. Възприемат се и правните изводи на съда. АУАН и НП съдържат всички законови реквизити, налице е фактическо и правно единство между изложеното в двата акта. Нарушението е описано по начин, неподлагащ на съмнение неговите съставомерни признаци. От всички събрани в производството пред СРС доказателства – гласни и писмени, се установява, че касаторът, в качеството му на работодател, по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на КТ, е извършил нарушение на чл. 138, ал.1 КТ. Според посочената разпоредба страните по трудовия договор могат да уговарят работа за част от законоустановеното работно време (непълно работно време). В тези случаи те определят продължителността и разпределението на работното време. Разпределението на работния ден е функция на продължителността на работния ден, което пък е задължителен елемент на трудовия договор според чл. 66, ал. 1, т. 8 КТ. По аргумент от чл. 138, ал. 1, изр. 2 КТ настоящият състав намира, че в трудовия договор или в допълнително споразумение към същия, следва да бъде направено разпределение на работния ден, доколкото самата разпоредба повелява да се определи

такова. В противоречие с горепосочения нормативен текст, такова уговаряне не е извършено нито с трудовия договор, нито в процеса на изпълнение на трудовото правоотношение с допълнително споразумение. Ирелевантни са представените по делото пред съда графици за работа. Те очевидно са създадени в последващ момент за целите на защитата, понеже никъде в производството пред административния орган не са били представени или посочени като възражение. Освен това разпределение на работното време едностранно от работодателя с графици не може да се определи като изпълнение на задължението по чл. 138, ал. 1 КТ.

Неоснователни са доводите на касатора за липса на компетентност на лицето, съставило АУАН. Съгласно чл. 20, ал. 1 и ал. 2 от У. правилник на изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ (действащ по време на съставяне на АУАН - обн. ДВ. бр. 44 от 9 Май 2008 г.) при и по повод изпълнение на служебните си задължения инспекторът е контролен орган, като правомощия на инспектор имат служителите, назначени на длъжност инспектор. Алинея 4, т. 3 на същата разпоредба определя компетентността на инспекторите, при установяване на нарушение на законодателството, да съставят актове за установяване на административно нарушение. Посочената норма не прави разграничение в компетентността на инспекторите спрямо тяхната квалификация като старши или младши. Едномесечният срок по чл. 52, ал. 1 ЗАНН, определен за произнасяне на наказващия орган по административнонаказателната преписка е инструктивен и неспазването му не представлява съществено процесуално нарушение. Важно е спазването на преклузивните срокове по чл. 34 ЗАНН, което в настоящия казус е налице.

С оглед гореизложеното, касационният съд счита атакуваното решение за обосновано и постановено при спазване на съдопроизводствените правила и при правилно приложение на материалния закон. Определената санкция е в съответствие с тежестта на нарушението на законовия минимум.

По така изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предложение първо АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София – град, X касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 12.01.2014 г., постановено по НАХД № 7716 по описа за 2013 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 18 – ти състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЧЛЕНОВЕ: